

Mikel Santiago

De laatste nacht op Tremore Beach

Vertaald uit het Spaans door
Marika de Bakker en Ester van Buuren

DE GEUS

De vertaling van dit boek is mede mogelijk gemaakt door het
Instituto Vasco Etxepare

Oorspronkelijke titel *La última noche en Tremore Beach*,
verschenen bij Ediciones B

This edition c/o SalmaiaLit Literary Agency

Oorspronkelijke tekst © Mikel Santiago, 2014

Nederlandse vertaling © Marika de Bakker, Ester van Buuren en

De Geus BV, Breda 2015

Omslagontwerp b'IJ Barbara

Omslagillustratie © Kevin George

ISBN 978 90 445 3475 7

NUR 305

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt
worden door middel van druk, fotokopie of op welke wijze dan ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van De Geus BV,
Postbus 1878, 4801 BW Breda, Nederland. Telefoon: 076 522 8151.
Internet: www.degeus.nl.

Meer weten over onze boeken en auteurs? Meld u dan aan voor onze
nieuwsbrief via www.degeus.nl of volg ons via social media:

De_Geus

DeGeusBreda

Het noodweer, door een medewerker van het meteorologisch instituut met een hang naar het bijbelse gedoopt tot Lucifer, werd al dagen aangekondigd. Zelfs voor Donegalse begrippen zou het een tikje uitzonderlijk worden, dus opgepast: er kon sprake zijn van rondvliegende dakpannen of straatverlichting. De reporter van Radio Coast FM waarschuwde ons ieder uur: 'Vul het brandstofreservoir van uw aggregaat bij. Hebt u nog voldoende diepvriesproducten op voorraad? Blikken bonen in tomatensaus? En vergeet u vooral ook niet kaarsen en lucifers te kopen. En voor degenen die dicht bij de kust wonen, zorg dat uw boten goed vastliggen. En leg de zeilboten als het even kan een nachtje in het droogdok.'

Die ochtend hadden ze gewaarschuwd voor windvlagen van vijftig knopen en het werd afgeraden vanaf halverwege de middag nog de weg op te gaan. Ook werd aangeraden voorbereidingen te treffen voor heftige regenval en wateroverlast in het binnenland. En iedereen met een huis aan de kust maakte zich op voor een helse nacht.

Ik was bijtijds naar Clenburrin gegaan om nog wat dingen te regelen en de laatste boodschappen in huis te halen. Clenburrin was het enige dorpje in de wijde omtrek en dus van grote betekenis voor iemand die alleen via een bochtige,

smalle weg tussen rotsen en klippen door met de buitenwereld is verbonden.

Boven aan mijn lijstje die ochtend stond het wegbrengen van de grasmaaier naar John Durrans winkel om gerepareerd te worden.

‘Hebt u uw ramen al afgedekt, meneer Harper?’ vroeg de eigenaar zelf me zodra hij me de winkel zag binnenkomen. ‘U woont toch op Tremore Beach? Daar gaat het flink spoken vannacht.’

Durran was een van de velen die goed garen spon bij het momentum dat teweeg werd gebracht door de cycloon. Vlak bij de ingang van de winkel lag een hele stapel platen zachtboard van twee, drie meter hoog. Aan het plafond, boven de platen, waarschuwde een oplichtend bord de klanten: **BESCHERM UW RAMEN!**

Ook waren er speciale aanbiedingen van benzineaggregaten, kaarsen, propaankachels en andere benodigdheden om te overleven. De paar aanwezige toeristen of weekendbewoners laadden hun karretjes vol en Durran wreef zich in de handen. Spijtig – voor hem – dat het eigenlijke hoogseizoen pas over een maand begon.

Ik antwoordde hem dat ik op alles was voorbereid, ook al had ik in werkelijkheid helemaal geen platen voor de ramen gezet. Leo Kogan, mijn enige buurman op het strand, had dat ook niet gedaan, en hij had het me zelfs ontraden: ‘Het zal wel loslopen.’ Tot die dag had ik vertrouwd op zijn oordeel van ervaren strandbewoner, maar ik moet toegeven dat de sfeer van ‘vooravond van een nucleaire oorlog’ die in de winkel van Durran hing, in combinatie met een aantal volledig in hout ingepakte huizen die ik onderweg had gezien, me zo langzamerhand wel een beetje zenuwachtig maakte.

Ik duwde de grasmaaier naar de werkplaats en legde

Brendan, de monteur, uit dat de machine een dag eerder op-nieuw – voor de tweede keer in twee maanden – averij had opgelopen vanwege diezelfde betonnen afvoerput, die half-verborgen in mijn tuin lag.

‘Een nieuwe Wolf Garten en nu al gehavend in de strijd, meneer. Als u wilt kunnen we die put afdekken met een metalen plaat of iets dergelijks.’

Ik zei hem dat het verhuurbureau daar zorg voor zou dragen – als het er ook echt dit millennium nog van zou komen – en vroeg wanneer hij klaar zou zijn.

‘Het blad moet worden vervangen en de motor moet worden nagekeken,’ legde Brendan uit, ‘een dag of twee, drie.’

Ik sprak af tegen die tijd terug te komen en vertrok om een kijkje te gaan nemen in de haven. Terwijl ik door Main Street liep zag ik dat de vissers hun boten afschermden, en zelfs Chester, de bejaarde man van de kiosk, waarschuwde dat er die avond iets ‘groots’ te gebeuren stond.

‘Hebt u gezien dat er geen meeuwen zijn?’ vroeg hij terwijl hij mijn aankopen in een plastic tasje deed: een *Irish Times*, een slof Marlboro en de nieuwste thriller van de bestsellerlijst. ‘Zo’n heldere dag, en geen meeuw die op zoek is naar eten. Ze ruiken het, hè? Ze zijn allemaal het binnenland in getrokken en schijten nu waarschijnlijk de daken van Barra-noe of Port Laurel onder. Als u het mij vraagt denk ik dat er een gigantische storm aan komt. Sinds 1951 heb ik niet meer meegemaakt dat het voorafgaand aan een storm zulk weer was. Die nacht vlogen de schapen en tractors door de lucht. Het uithangbord dat u daar buiten ziet, vloog eraf en mijn neef Barry vond het een paar mijl verderop terug, op de weg naar Dungloe.’

Maar opnieuw moest ik denken aan mijn buurman, Leo, die me had verzekerd dat ik me geen zorgen hoefde te ma-

ken; dat er, afgezien van dat irritante zand dat tegen de ruiten bleef plakken, en hier en daar een losgeraakte dakpan, niets spectaculairs zou gebeuren. En hij woonde al drie jaar aan het strand. De voor die avond aangekondigde cycloon had hem zelfs niet van gedachten doen veranderen omtrent het geplande etentje. De datum stond al twee weken vast en de avond ervoor had hij gebeld om de afspraak te bevestigen. ‘Lijkt het je wel verstandig het strand op te gaan met zo’n apocalyps die boven de kust op uitbarsten staat?’

‘Het is maar twee mijl, Peter!’ had hij geantwoord met zijn gebruikelijke optimisme. ‘Wat kan je in twee mijl nou helemaal gebeuren?’

Toen ik, na mijn siësta, tegen zes uur ’s middags wakker werd, lag het onweersfront al als een enorm tapijt over de schemerende hemel. Ik ging rechtop zitten op de bank en keek door de grote ramen van de woonkamer: aan de horizon rukte een titanische wolkenformatie op, hoog als een muur en zo breed als mijn blikveld reikte, als een wraakzuchtig leger. De donkere ingewanden flitsten en voorspelden een grimmige strijd met de aarde.

Ik kwam overeind en de thriller – waarvan de eerste vijftig pagina’s me in slaap hadden gekregen – viel op het knusse kleed met Aztekenmotief dat het midden van de grote woonkamer sierde. Ik pakte een gitaar op, die ook op de grond lag, en zette hem op de bank, tussen de kussens. Daarna liep ik naar de glaspui, deed de grote schuifdeur open en ging naar buiten. Ik werd onthaald door een striemende wind die het gras en de planten in mijn tuin als rammelaars tekeer deed gaan. Het hek rond het terrein, dat bestond uit witte latten, zette zich ook schrap tegen de rukwinden. Beneden op het strand werd het zand in wolken omhooggeblazen en het ge-

selde de kust. Mijn gezicht werd gezandstraald.

Bij het zien van de woeste storm die de kust naderde, voelde ik me als een nietig insect dat op het punt staat opgeslokt te worden door een reus. Ik herinnerde me de zachtboardplaten van John Durran en had spijt dat ik er niet een paar had meegenomen. Verdomme, Pete, het lijkt wel een monster dat op het punt staat de kust te verslinden, had even wat beter nagedacht.

Ik ging weer naar binnen en schoof de serredeur goed dicht. Het slot haperde altijd, maar ik gaf er een flinke klap tegen tot de deur hermetisch dichtzat. Rustig maar, meneer Harper, de wereld vergaat niet. Ik nam de trap naar de eerste verdieping en inspecteerde en controleerde een voor een alle ramen die op het noorden lagen.

De bovenverdieping bestond uit een grote slaapkamer, een kleinere kamer met twee bedden (waar over een paar weken de eerste logés zouden bivakkeren: mijn kinderen) en een badkamer. Onder het dak bevond zich een kleine zolder vol stoffige dozen en oude koffers. Voor het eerst sinds maanden ging ik naar boven om me ervan te verzekeren dat het dakraampje goed dichtzat. Ook nam ik meteen wat kaarsen mee, die ik her en der in huis neerlegde, voor als het licht midden in de nacht zou uitvallen.

Ik trok alle stekkers eruit en ging weer naar beneden. De keuken had maar één raam met uitzicht op zee, met dubbel glas, en dat leek onwrikbaar vast te zitten. Via de keuken-deur liep ik de achtertuin in. Ik klapte de paar houten stoelen op en zette ze in het schuurtje. Daar lag gereedschap en hout, waarschijnlijk aangeschaft door een van de vorige bewoners. Er lag zelfs een kleine bijl, waarmee ik weleens hout had gekloofd. Ik overwoog zelf aan de slag te gaan en een soort barricade in elkaar te knutselen, maar ik verwierp het

idee onmiddellijk. Vermoedelijk zou ik mezelf alleen maar een vinger afhakken met die bijl, of nog erger. En dan lag ik daar moederziel alleen dood te bloeden, zonder dat iemand me kon horen.

Ik sloot het schuurtje af en ging weer naar binnen.

In de woonkamer trilden de ruiten in hun sponningen als gevolg van de felle windvlagen. Zouden ze het houden? Liever maar het zekere voor het onzekere nemen. Ik vond een tamelijk groot stuk plastic in de gangkast. We hadden het tijdens de verhuizing gebruikt om mijn Steinway & Sons in te pakken en ik bedacht dat het in elk geval de piano zou beschermen als de ramen het begaven en het zou inregenen. Toen ik de piano had afgedekt (een vleugel van twee meter lang met een gewicht van bijna driehonderdvijftig kilo) haalde ik de rem van de wieltjes en duwde hem weg van het grote raam. Er bleef een lege plek achter, met daaromheen blocnotes, bladmuziek, pennen en potloden en ontelbaar veel proppen papier. Ik sloot mijn MacBook Pro af, klapte hem dicht en legde hem op de bovenste plank in een kast ver van het raam. Datzelfde deed ik met een keyboard dat ik gebruikte voor mijn geluidsopnames. Hierna was de woonkamer klaar voor de ontvangst van de moeder aller stormen. Op de ruiten tikten de eerste regendruppels en in de verte hoorde je af en toe een donderslag, maar het weerlichtte nog niet.

Toen ging de telefoon.

Ik snelde erheen en nam op. Aan de andere kant hoorde ik Leo's stem.

'Goedenavond Harper, we gaan bijna aan tafel. Kom je nog?'

Door al dat gedoe was ik mijn afspraak met de Kogans bijna vergeten.

'Sorry Leo, het was me even ontschoten', zei ik, terwijl ik

met de telefoon naar de serre liep. ‘Trouwens, denk je nog steeds dat we het zonder planken voor de ramen kunnen stellen?’

Ik hoorde hem lachen, wat me nauwelijks geruststelde.

‘Durran heeft je bang gemaakt, hè? Dat verbaast me niks. Luister, Pete, ik denk niet dat je ramen het zullen begeven vannacht, of er moeten meteorieten vallen. Maar zorg dat je hier bent voor die gigantische wolk de kust bereikt. Ik heb gehoord dat het flink gaat bliksemen.’

Ik beloofde hem dat ik er binnen tien minuten zou zijn. Daarna hing ik op en ik moest gniffelen om mijn eigen angst. Jij wou toch zonodig aan het strand wonen? Je bent ook niks gewend!

Ik liep naar boven en nam een warme douche, om goed wakker te worden. Toen ik die middag uit het dorp was teruggekeerd, had ik een lange siësta gehouden. De nacht ervoor had ik geen oog dichtgedaan, vanwege een ontijdig telefoontje van Pat Dunbar, mijn agent, dat me buikpijn had bezorgd.

Pat, zesenvijftig, overgewicht, potentieel hartpatiënt, gescheiden, opnieuw getrouwd met een slanke Russin van eenentwintig, woonde op dat moment in Londen, al bracht hij maanden achtereen door in een prachtige villa aan de Middellandse Zee. Hij rookte minder dan vroeger maar dronk nog altijd evenveel. We hadden bijna een vader-zoonrelatie, met dien verstande dat ik (voorheen in elk geval) een zoon was die een commissie van twintig procent opleverde.

‘Ik kwam Alexander Wells tegen op het gala bij de uitreiking van de BAFTA’s,’ zei hij – nadat hij het gesprek was begonnen met een beleefd ‘Hoe is het op je onbewoonde eiland?’ – ‘en we hebben het over jou gehad. Hij wilde weten waar je mee bezig was, of je nog een gaatje had. Ze zijn een nieuwe serie aan het draaien over Drake, de piraat. Nou ja,

alleen voor de Spanjaarden was hij een piraat. In Engeland was hij een soort held. Het is een serie met schepen en oorlogen.'

'Ik weet wie Francis Drake is', zei ik, terwijl ik al wat nerveus werd. Ik voelde de bui al hangen.

'Oké. Perfect. Dan laat ik de historische context verder zitten. Nou, wat doen we? Ze zoeken een componist en ze hebben het over een maand nodig. Ik heb beloofd dat ik contact met je op zou nemen. Je zou hem kunnen ontmoeten in Londen ... wat dacht je van volgende week?'

Ik neem aan dat het onvermijdelijk was. Pat was mijn agent, niet mijn moeder.

'Dacht je soms dat ik wilde weten hoe het met je gezondheid is?'

'Pat, je weet best wat er speelt', antwoordde ik. 'Ik ben met iets anders bezig. In elk geval tot september. Dat wil ik eerst afmaken.'

Het was even stil. Ik kende Pat Dunbar al jaren en ik zou er wat om durven verwedden dat hij mijn woorden voor zichzelf nabauwde en daarbij een debiele kop trok.

'Ik zeg ook niet dat je het niet mag afmaken, Pete', ging hij verder, en hij probeerde een vriendelijker toon aan te slaan. 'Ik respecteer je beslissingen. Dat heb ik altijd gedaan, waar of niet? Ja toch? Ik vraag je alleen om ietsje realistischer te zijn. Om dat boeddhistische toevluchtsoord voor een weekend te verlaten, een pak aan te trekken en een kop koffie te gaan drinken met Wells en zijn producer. Dan kunnen ze vertellen wat ze in hun hoofd hebben. Ik ken je, na vijf minuten schrijf je de soundtrack zo voor ze op een servetje. Nou, wat vind je ervan?'

Mag ik u Pat Dunbar voorstellen, flitste het door me heen, meester in de psychologie van de koude grond, die de aller-